

Dr. Szalay Tibor (1933–2022)

„A bányavirágok örök szerelmese”

OLÁH RÓBERT

„Egy ember addig él, amíg emlékeznek rá.”
(Fekete István)

2022-ben számos pályatársat, barátot, kollégát veszítettünk el, akik szakmájuk, hobbijuk vagy egyszerűen csak érdeklődésük okán méltán vívtak ki maguknak elismerést a hazai vagy nemzetközi földtudományi közösségekben. Ilyen aktív szereplője volt az ásványgyűjtők és a bányászati helyszíneken túrázók között *dr. Szalay Tibor* is. „*Kettős úton halad az emberi élet...*”, írta *Arany János*, és mennyire igaza volt! A sors úgy hozta, hogy a személyes találkozás előtt *Tibi bácsi* életfonala végleg elszakadt... A szomorú hír ma is ott kering a gondolatainkban. A róla szóló beszélgetések révén régi ismerősként gondolok rá azóta is, bár személyesen nem ismertük egymást.

Szalay Tibor Ernő 1933. szeptember 18-án született *Orosházán Szalay Gyula* és *Kovács Erzsébet* első gyermekeként. A második világháború sötét éveiben, 1943-ban a szeretet és boldogság újabb fénye gyúlt a kis családban, hiszen megszületett a várt leánytestvér, *Judit Tibor*. Az orosházi gimnázium után az akkor még *Ferenc József*, ma *Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Karán* szerzett diplomát. 1953 fordulópontot jelentett az életében, ugyanis *Baján* bevonult a sorkatonai szolgálatra, ami későbbi életét is meghatározta. 1990-ben történő nyugdíjazásáig előbb *Békéscsabán*, majd *Gyulán*, végül újra *Békéscsabán* teljesített katonatiszti szolgálatot, mígnem a rendszerváltáskor ezredesi rangban nyugdíjazták. Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el. A pa-

rancsuralmi rendszerben emberségével és a kollégái, beosztottai iránti tiszteletével elismerést vívott ki magának.

1960. augusztus 27-én *Gyulán* kötött házasságot *Mészáros Edittel*. Egyedüli gyermekük, *Edit* leányuk is ott született. Később a család *Békéscsabára* költözött. 1988-ban újabb öröm érte, amikor megszületett *Ildikó* nevű unokája. A boldog nagyszülők minden tekintetben kiegészítették egymást, közös volt az érdeklődésük is. A természetjárásban, az ásványgyűjtésben, a felfedező túrákban, a bányászati emlékek felkutatásában felesége mindig mellette állt. Az egész családját sikerült ennek a hasznos és szép elfoglaltság szeretetével „megfertőznie”, szerettei szinte mindenhová elkísérték őt. Nem csupán hozzátartozóit, hanem barátait, ismerőseit is kirándulni, gyűjteni vitte, így szinte az egész országot bejárták *Gyöngyösorszigtól Bakonybél*ig és *Mátraházától Gántig* bezárólag.

Tibor bácsi a *Békéscsabai Városi Ásványgyűjtő Kör* egyik alapítója és vezetője volt kerekén negyed évszázadig. Önzetlen munkásságával sokak természet iránti rajongását alapozta meg. A köri élet szervezéséért, kiállítások rendezéséért, valamint a fiatalok számára évente többszöri alkalommal sorra került túrák szervezéséért örökös tiszteletbeli elnöknek választották. Emellett híres bélyeggyűjtőként is számon tartották, nem csupán szűkebb környezetében. 44 évnyi házasság után, 2004 decemberében elvesztette szeretett feleségét, akinek a hiányát sohasem dolgozta fel. Leánya és unokája mindig és mindenben mellette álltak. Özvegységében sem vesztette el tenni akarását és életkedvét Sajnos egy újabb csapással kellett meg-

küzdenie, ugyanis öröklött betegsége miatt élete utolsó időszakára elvesztette a látását. Az ásványok és kőzetek adta örömeinek így szomorú szívvel búcsút mondott.

Egy-egy szép ásványt látva mindig mondta: „*Ez 25 millió éve így van, miért én törnöm el vagy le?*”, mely jelzi gondoskodását a természet harmadik országáról. Emellett családjában kedves emlékként marad mindig egy-egy mintára a híressé vált felsőhajtása: „*Jaj fiam, ezek csak bányavirágok!*”. 2022 márciusában, életének 88. évében, rövid betegség után idős szíve már nem bírta tovább, és utolsót dobbant. Csendesen elaludt, és elindult elvesztett felesége után az örök mozdulatlanság birodalmába...

2018 őszén, egy kőzetminta révén véletlenül ismertem meg *Tibi bácsi* leányát, akivel a szakmai kapcsolatot tartva többször is találkoztam, így rajta keresztül édesapját és annak gyűjteményét is csodálhattam. *Tibi bácsi* beleegyezésével közel száz darab ásvány *Nagykőrösre* került a saját földtudományi gyűjteményembe, melyek révén a jövőben előadások, publikációk és kiállítások valósulnak meg. Hiszem azt, hogy ezek a kincsek „jó gazdára találtak” a személyemben, és tovább tudom vinni azt a munkát, amit *Tibi bácsi* is végzett a természet harmadik, hallgatag, de annál pompásabb világában!

Függő, bordás cseppkő (33 x 16 x 15 cm) a menyházi Denevérbartlangból, a 2000-es évek egyik gyűjtéséből. A Szalay családban csak „sonkának” becézett minta „új otthonra lelt” Nagykőrösön.